

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. G. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-46150-4/SO-2024 ze dne 30. 4. 2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-46150-4/SO-2024 ze dne 30. 4. 2024 a jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-5869-36/PP-2023 ze dne 9. 1. 2024 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V souzené věci soud opětovně řešil, zda je žalobce – biologický a sociální otec občanky ČR jejím rodičem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů. Biologické otcovství žalobce bylo nesporné, nebyl však otcem ve formálním právním smyslu (matrikovým otcem).

I. Řízení před správními orgány

2. Žalobce podal dne 26. 4. 2023 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR. Žalobce má na území ČR nezletilou dceru N. (14 let), která je občankou EU (ČR). Právě ke své dceři žalobce směřoval svou žádost. Ministerstvo vnitra žádost podle § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců zamítlo. Dospělo k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce není uveden jako otec N. v jejím rodném listu. K žádosti sice žalobce doložil rozsudek Okresního soudu v Chebu č. j. 18 P 122/2011-279 ze dne 30. 11. 2022, z něhož vyplývá, že je biologickým otcem N. Biologický rodič ale není rodičem občana EU, pokud zároveň není i rodičem právním. Zároveň ani nebyla prokázána skutečná péče žalobce o dceru. Žalobci byla stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území ČR. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

II. Řízení před soudem

3. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou. Namítl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku, zda je rodinným příslušníkem občana EU. Měl za to, že biologického otce lze považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Předmětem nynějšího řízení je již jeho druhá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V rámci řízení o první žádosti se žalobce u soudu nečinností žalobou domáhal vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Řízení o této žalobě bylo usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 76/2022-41 ze dne 27. 3. 2023 zastaveno, neboť žalobce vzal svoji žalobu zpět (ve věci již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí). Nicméně Krajský soud v Plzni v usnesení č. j. 55 A 76/2022-41 (v rámci rozhodování o nákladech řízení) uvedl, že unijní právo chrání nejen formální právní vztahy, ale chrání také rodinné vztahy biologické povahy. Soud tedy uzavřel, že žalobce byl rodičem občana EU (ČR). Žalobce ke své žádosti přiložil citované usnesení soudu, rozsudek Okresního soudu v Chebu a také lékařskou zprávu. Jeho žádost však opět byla zamítnuta s tím, že není zapsán v rodném listu nezl. N. K výše uvedeným podkladům se žalovaná nevyjádřila. K usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 76/2022-41 pouze uvedla, že z něho nelze dovozovat závěry k meritu věci, neboť ve věci vedené pod sp. zn. 55 A 76/2022 soud posuzoval jinou otázku, a to zda mělo být žalobci vydáno osvědčení o oprávněnosti pobytu. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že by o dceru skutečně nepečoval. Ve správním řízení doložil mj. prohlášení dcery a jejich společné fotografie. Není tedy pravdou, že by nepředložil žádné relevantní podklady. Správní orgány se také nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a do života jeho dcery. Také nesplnily svou povinnost posoudit její nejlepší zájem. Žalobce opakovaně navrhoval výslech dcery a její matky. Také navrhoval spolupráci s orgánem sociálně-právní ochrany dětí. Nic z toho však správní orgány neprovedly.
4. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou. Setrvala na svém názoru, že žalobce není právním rodičem nezl. N. a skutečně o ni nepečuje. Žádosti tak nebylo možné vyhovět. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně nezasahovalo do soukromého a rodinného života žalobce ani do života nezl. N. Rovněž nebylo v rozporu s jejím nejlepším zájmem. Výslechy za účelem zjištění, zda žalobce skutečně pečuje o dceru, nemohly nic změnit na

tom, že žalobce není jejím rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

III. Posouzení věci

5. Žaloba je důvodná. Správní orgány posoudily nesprávně rozhodnou právní otázku, tedy že žalobce není rodičem občana EU (ČR) z toho důvodu, že je „pouze“ biologickým a sociálním otcem občanky EU (nezl. dcery), není však otcem ve formálním právním smyslu (matrikovým otcem). V té souvislosti také nesprávně odmítly provést navržené důkazy, kterými chtěl žalobce prokázat skutečnou péči o dceru.

Rodinný příslušník občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců

6. Podle § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
7. Definice rodinného příslušníka občana Evropské unie je obsažena v § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce svoji žádost směřoval ke své nezl. dceři N., správní orgány tudíž vycházely z § 15a odst. 1 písm. b) ve spoj. s 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie (i České republiky) mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
8. Z výše uvedeného tedy vyplývají dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobce považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie: (1) je rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let a (2) o potomka skutečně pečuje.

(1) Rodič občana EU mladšího 21 let

9. Žalovaná ve shodě s ministerstvem považovala žalobce za biologického rodiče nezl. N. Vycházela z provedeného testu DNA a rozsudku Okresního soudu v Chebu, který určil příbuzenství v linii přímé (otec-dcera). Žalobce nicméně nebyl uveden v rodném listu nezl. N. jako její otec. Podle správních orgánů je nicméně pro určení, zda je dotyčný rodičem občana EU rozhodné pouze právní otcovství. Biologický rodič tedy podle žalovaného není rodičem občana EU, pokud zároveň není i rodičem právním. Bližší argumentaci k tomu neuvedl, patrně však považuje za samozřejmé, že právní podmínky pro povolení k pobytu rodinného příslušníka se odvíjí výlučně od evidenčního údaje o osobním stavu.
10. Tomu by bylo možné přisvědčit pouze tehdy, pokud by to § 15a odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil výslovně, nebo pokud by z jeho účelu vyplývalo, že je vázán výlučně na statusovou otázku formálního rodinného vztahu. Tak tomu ovšem není. Zdejší soud tento názor odmítl přímo ve vztahu k žalobci v usnesení č. j. 55 A 76/2022-41 a rozsudku sp. zn. 77A 16/2023 ze dne 23. 10. 2024 a svůj náhled nemá důvod měnit, protože žalovaný nepředložil žádnou protiargumentaci.
11. Unijní právo chrání nejen formální právní vztahy v rodinách občanů EU a občanů třetích zemí, ale chrání také rodinné vztahy biologické povahy (srov. rozsudky SDEU ve věci C-129/18 SM ze dne 26. 3. 2019, odst. 44–54, NSS č. j. 1 Azs 18/2021-48 ze dne 8. 9. 2021, odst. 32, č. j. 7 Azs 374/2018-28 ze dne 16. 10. 2019, odst. 40–42, KS v Praze č. j. 37 A 14/2024-59 ze dne 17. 6. 2024, odst. 49). Rozhodná právní úprava § 15a odst. 1 písm. b),

odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí tento účel unijního práva respektovat, nemůže být tedy navázána pouze na evidovaný osobní stav. Žalovaný tuto otázku posoudil nesprávně.

12. Soud tedy vyšel z toho, že rodičem občana EU (ČR) může být nejen rodič zapsaný v rodném listu či matrice, ale také rodič biologický. V souzené věci bylo nesporné, že biologický a faktický vztah mezi žalobcem a jeho dcerou je dán.

(2) Skutečná péče žalobce o dceru

13. Žalobce dle správních orgánů nenaplnil ani druhou podmínku, tedy prokázat, že o dceru skutečně pečuje. Žalobce k otázce skutečné péče navrhoval provedení výsledků své nezl. dcery a její matky. Ministerstvo výsledky odmítlo provést s tím, že nemohou nic změnit na tom, že žalobce není právním rodičem nezl. N. (str. 14 rozhodnutí). Žalovaná tento závěr potvrdila.
14. Tento postup nebyl správný již proto, že vycházel z nesprávného výkladu, kdo je rodičem občana EU. Zároveň však byl tento postup vadný i z hlediska požadavků na zjišťování skutkového stavu.
15. Rozhodnutí komise totiž bez jakékoliv vysvětlení směřuje výlučnou péči o dceru v civilistickém smyslu se skutečnou péčí ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále směřuje procesní přednesy a procesní důkazy s tím výsledkem, že žalobce nedostal příležitost dokazovat skutkový stav.

K obsahu pojmu skutečné péče

16. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ministerstva trpí zásadní vadou, že správní orgány nevyložily pojem skutečné péče. Na tuto absenci interpretačních úvah pak navazují obtížně uchopitelné právně aplikační úvahy.
17. K otázce skutečné péče se Krajský soud v Plzni opakovaně vyjadřoval, přičemž tak činil i ve vztahu k mužům, kteří nežijí se svým potomkem v jedné domácnosti, ale účastní se ochotně jeho života. Protože správní orgány dosavadní úvahy zdejšího soud nijak nerozporovaly a nepředložily úvahy vlastní, setrvává soud na svých závěrech z rozsudku č. j. 77 A 112/2021-43 ze dne 30. 3. 2022.
18. Povaha „skutečná péče“ bude lišit podle věku dítěte, jeho schopností a potřeb i potřeb celé rodiny, které vyplývají z konkrétních poměrů rodiny i světonázoru jejích členů. Obecně však lze vycházet z toho, že skutečná péče o dítě zahrnuje pouze případy, kdy cizinec dítěti prokazatelně zajišťuje základní potřeby, osobně se o něj stará, a to *s ohledem na věk dítěte, vychovává jej a vytváří mu optimální podmínky pro jeho zdárný rozvoj*. Není podmínkou, aby žil s dítětem ve společné domácnosti, ale je nezbytné, aby se na péči o něj významným a pravidelným způsobem podílel. To se projevuje nejen sdílením prožitků dítěte, ale také faktickým přebíráním odpovědnosti za řešení úkolů spojených s životem dítěte ve vztahu k volnému času, škole, lékařům apod. (obdobně rozsudky MS v Praze č. j. č. j. 3 A 127/2018-29 ze dne 4. 2. 2020, KS v Ústí nad Labem č. j. 42 A 15/2019-20 ze dne 13. 6. 2019).
19. Nelze tedy očekávat, že ve vztazích mezi rodiči a jejich dospívajícími dětmi bude rozsah a podoba péče odpovídat tomu, jak rodič pečuje o dítě nízkého školního či předškolního věku. Péče v tomto věku bude obvykle volnější a méně intenzivní. Je však třeba rozlišit *skutečnou péči* rodiče od prosté faktické existence vztahů v rodině, v jejichž rámci dítě své rodiče ctí a rodiče ho naopak respektují a jdou mu všestranně příkladem.

Skutečnou péčí rodiče je třeba rozumět zejména výše uvedené vytváření optimálních podmínek pro jeho zdárný rozvoj.

20. Zde soud zdůrazňuje, co vysvětlil již v rozsudku č. j. 77 A 112/2021-43: Pro existenci skutečné péče mezi rodičem a dítětem (občanem EU mladším 21 let) není významná závislost na této péči. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je významná pouze existence *faktické péče*, nikoliv již závislosti na této péči [oproti tomu srov. § 15a odst. 1 písm. d) tohoto zákona].

K aplikačním úvahám o skutečné péči

21. V rozhodnutí komise se na několik místech objevuje konstatování, že žalobce nemá dceru soudem svěřenu do výlučné péče s implicitním závěrem, že tedy o ni patrně nepečuje. To je závěr nesprávný, protože výrok rozhodnutí opatrovnické soudu je pro posouzení výše uvedených hledisek skutečné péče bez významu. Zdejší soud ostatně opakovaně upozorňoval, že na rodinné vztahy cizinců *není možné nahlížet přísněji* než na rodinné vztahy tuzemců. Pakliže by jen z výroku opatrovnického soudu plynuly závěry o absenci skutečné péče, pak by o dceru nepečoval nejen žalobce, ale o své děti by zároveň nepečovala *skutečně* ani valná většina rozvedených rodičů občanů ČR, protože ani oni nemají své děti svěřené do výlučné péče. To je závěr, který žalovaný snad nemíní vážně prosazovat. Nelze to nicméně zjistit s jistotou, protože z napadených rozhodnutí neplyne, co si jako dostatečnou skutečnou péči o 14letou dívku představují právní orgány.
22. Vedle absence právně-interpretacních úvah jsou však správní rozhodnutí nepřijatelná i po skutkové stránce. K tomu soud jen podotýká, že řádná interpretace práva slouží i k určení toho, jaké skutečnosti jsou pro posouzení věci relevantní, a mají proto být zjišťovány. Nalézání práva je totiž dynamický proces: správní orgán je povinen učinit si s ohledem na skutková tvrzení (právní) úsudek o tom, jaké skutečnosti by měly být prokazovány, současně reagovat na vývoj v oblasti dokazování a tento (právní) úsudek eventuálně korigovat a ze zjištěných faktických souvislostí „vytřídit“ ty, jež jsou právně relevantní, a z nich případně vyvodit právně aplikační závěr [náález sp. zn. III. ÚS 3067/13 ze dne 20. 12. 2016 (N 247/83 SbNU 855), odst. 30].

K vadám dokazování

23. Soud se v první řadě neztotožnil s postupem správních orgánů při zajišťování podkladů pro rozhodnutí ani s jejich hodnocením. V druhé řadě se pak neztotožnil ani s tím, proč neobstaraly další podklady, zejména ve formě odmítnutých důkazů.
24. Krajský soud v Plzni setrvale uvádí, že dokazování v obdobných věcech je možné, nikoliv nutné provádět i pomocí výsledku žadatele o vydání povolení a členů jeho rodiny. Tento výsledek slouží ke zjištění rozhodných skutečností, ne však k jejich tvrzení. Proto musí žadatel o povolení – chce-li, aby byl výsledek proveden – tvrdit rozhodné skutečnosti již ve svých podáních a označit ty skutečnosti, které chce požadovanými výsledky prokázat. Pokud to neučiní, není vůbec důvod výsledky provádět, neboť není zřejmé, k čemu by v řízení měly sloužit (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 77 A 151/2020-124 ze dne 5. 5. 2021 a rozsudky NSS č. j. 6 As 147/2013-29 ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 Azs 161/2020-45 ze dne 30. 7. 2020).
25. Pokud však žadatel o povolení korektně označí skutečnosti, které by navrženými výsledky chtěl provést, je na správních orgánech, aby tyto důkazy provedly, anebo na základě ustálených důvodů provedení důkazů odmítly a vysvětlily [tj. důkazy jsou nadbytečné, bez významu pro posouzení předmětu řízení nebo nemají dostatečnou

vypovídací schopnost; z mnohých srov. nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)].

26. V souzené věci žalobce korektně označil, co provedenými důkazy chce prokázat (srov. níže). Jistě to mohl označit podrobněji, nešlo nicméně o zcela nevysvětlené návrhy důkazů bez zřejmé souvislosti s otázkami významnými pro rozhodnutí ve věci (jako např. ve věci řešené rozsudky KS v Plzni č. j. 77 A 151/2020-124, č. j. 76 A 4/2021-56 ze dne 9. 2. 2022). Výsledky navrhované žalobcem však provedeny nebyly; podle komise i ministerstva mohl žalobce skutečnou péči prokázat svým vyjádřením v písemných podáních.
27. Oba správní orgány tím zjevně nesprávně směšují důkazy a procesní přednesy, což má fatální následek pro řádné zjištění skutkového stavu. Krajský soud v Plzni trvá na – snad samozřejmém – stanovisku, že *skutkový stav se zjišťuje dokazováním*. Oproti tomu procesní přednes účastníka řízení (podání, vyjádření, návrh, ...) slouží k vymezení právně významných právních či skutkových tvrzení, tj. čeho se účastník řízení domáhá a proč (srov. přiměřeně cit. rozsudek NSS č. j. 6 As 147/2013-29, odst. 13). Jestliže tedy komise na str. 10 rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobce mohl skutečnou péči o dceru prokazovat svým tvrzením (vyjádřením), je její názor nesprávný. Jestliže komise zároveň dospěla k závěru, že z toho důvodu nebylo třeba provádět důkazy navržené žalobcem ke zjištění jeho skutečné péče o dceru, zatížila své rozhodnutí zásadní vadou. Důkazy navržené žalobcem nebyly provedeny bez právem akceptovatelného důvodu (nadbytečnost, irelevance či nedostatek vypovídací potence) a správní orgány z vlastní činnosti žádné důkazy neprováděly.
28. Ani samotné hodnocení skutkového stavu, který vadně nebyl zjištěn dokazováním, správní orgány neprovedly korektně.
29. Podle tvrzení žalobce spolu mj. skoro každý večer večeří a dcera se od něj učí vařit, povídají si jaký měli den. Tvrzení žalobce nasvědčují výsledky pobytové kontroly ze dne 18. 7. 2023, kdy dcera žalobce hlídce sdělila, že u žalobce nebydlí, výjimečně u něj přespí, pravidelně jej navštěvuje doma a přes den v obchodě. Stejně tak je toto tvrzení konsistentní s rukou psaným vyjádření dcery. Dále pak žalobce uvedl v podání ze dne 6. 11. 2023, že s dcerou do jisté míry tvoří společnou domácnost, protože jejich bydliště jsou od sebe vzdálena 300 metrů a společně tráví velké množství času.
30. S tímto tvrzením je zcela rozporný, nijak nevysvětlený závěr žalovaného na str. 12 rozhodnutí, že žalobce se svou dcerou tráví čas „*pouze formou občasných návštěv*“. Stejně tak nelze bez bližšího vysvětlení akceptovat hodnocení ministerstva, že žalobce a jeho dcera udržují kontakt jako přátelé (str. 7 prvostupňového rozhodnutí).
31. Tato tvrzení žalobce a jeho dcery se naopak jeví – při nejmenším – jako běžný styk mezi dcerou a otcem, který ji má svěřenu do střídavé péče. Dlužno podotknout, že styk mezi žalobcem a jeho dcerou je podle jejich tvrzení patrně výrazně častější, než by odpovídalo formální úpravě styku podle rozhodnutí opatrovnického soudu. Jedinou zřejmou výjimkou je to, že dcera u žalobce nespí, jak správní orgány podotkly. Opomněly však zhodnotit další okolnosti jako třeba skutečnost, že žalobce bydlí u svého bratra (nemá vlastní samostatné bydlení), a tvrzení dcery, že to má od otce dále do školy. Za toho stavu nevypovídá absence přespávání *prima facie* o nedostatku skutečné péče otce o dceru, ale o tom, že dcera žalobce přizpůsobuje své chování tomu, co je pro ni v běžném denním provozu rozumné a výhodné.
32. Dále pak správní orgány pochybily při neprovedení důkazů.

33. Žalobce navrhoval výslech své dcery a její matky jako důkazy k prokázání výše uvedeného tvrzení, že její dcera pravidelně navštěvuje, společně vaří a dcera často zůstává na večeři. Žalobce se dceři pravidelně věnuje a poskytuje jí potřebnou péči. Dcera je již v řadě věcí samostatná, v řadě jiných ohledů však potřebuje jak finanční, tak psychickou podporu svých rodičů. K tomuto tvrzení žalobce doložil jak vyjádření dcery, tak nedatované, společné fotografie s dcerou.
34. Žalobce tím tvrdil *rozhodné skutečnosti* o výkonu skutečné péče již ve svých podáních a zároveň je označil jako skutečnosti, které chce požadovanými výsledky prokázat. Potud splnil svou procesní povinnost podle § 52 správního řádu. Výsledky dcery, její matky a žalobce se přitom jeví jako důkazy vhodné ke zjištění toho, do jaké míry žalobce každodenně vykonává péči o dceru. To platí tím, spíše, že své rozhodnutí založily na úvaze, že míra fakticky vykonávané péče je nedostatečná, aby se jednalo o skutečnou péče ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Provedením výsledků potenciálně mohly být i rozptýleny pochybnosti správních orgánů o dataci předložených fotografií. Svědci se mohli vyjádřit k tomu, kdy a kde byly tyto fotografie pořízeny a předložit k tomu další důkazy (např. telefon nezletilé k ohledání).
35. Soud proto konstatuje, že důkazní návrhy žalobce byly konkrétní a potenciálně způsobilé vypovídat o skutečnostech významných pro posouzení (části) předmětu řízení. Nešlo o důkazy nadbytečné či irelevantní, a to ani ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu (žalobce je rodičem občana EU, žádosti tedy bylo potenciálně možné vyhovět). Neprovedení navržených důkazů ke zjištění skutečné péče žalobce o jeho dceru tak bylo protiprávní.

IV. Závěr

36. Lze shrnout, že správní orgány nesprávně vyložily pojem rodič občana EU (ČR) ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pojem skutečné péče podle téhož ustanovení nevyložily vůbec, vadně hodnotily tvrzení žalobce jako důkazy a navržené důkazy neprovedly bez akceptovatelného důvodu. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ministerstva tedy neobstojí jako pro nezákonnost, tak pro vady řízení.
37. Soud si je vědom toho, že vedle nesprávného právního posouzení lze postup správních orgánů v části hodnotit jako závažnou vadu ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. odůvodňující zrušení naříkaného rozhodnutí bez jednání. Nelze však přehlédnout, že aktuální rozhodovací činnost krajských soudů, zejména pak Krajského soudu v Praze pouze sekundovaného Krajským soudem v Plzni, vychází z toho, že Nejvyšší správní soud vylučuje kasaci správního rozhodnutí pro nezákonnost a současně pro vady řízení bez jednání podle § 76 s. ř. s. (srov. např. rozsudky KS v Praze č. j. 54 A 52/2022-42 ze dne 15. 11. 2023, odst. 129; č. j. 43 A 32/2023-107 ze dne 28. 2. 2024, odst. 33 ; č. j. 51 A 66/2023-60 ze dne 30. 5. 2024, odst. 46). Jakkoliv recentně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 210/2023-57 ze dne 16. 9. 2024, odst. 27–28, označil tuto svou judikaturu za kontextuálně podmíněnou, rozsah tohoto kontextu zjevně není krajským soudům není zřejmý (srov. výše cit. rozhodnutí KS v Praze či *prima facie* absenci jakýchkoliv kontextuálních úvah v rozsudku NSS č. j. 9 As 149/2023-139 ze dne 13. 11. 2023, odst. 15–24).
38. Za tohoto stavu nejasné judikatury nezbylo zdejšímu soudu než konat ústní jednání, byť obecně lze § 76 odst. 1 s. ř. s. vnímat jako výjimku z principu ústnosti jednání podle čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR dopadající i na případy částečně vadného a částečně nezákonného správního rozhodnutí. Projednání výlučně právních otázek pouze

v písemném řízení totiž není ústavní pořádek na překážku (srov. Pospíšil *in*: RYCHETSKÝ, P. a kol. *Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, čl. 96 marg. č. 15–16). Z recentní rozhodovací činnosti pak plyne, že i samotná možnost písemného vyjádření se k věci (ve smyslu realizace práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny) může sanovat neúčast na ústním jednání, na kterou má procesní subjekt jinak právo (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 149/2024-69 ze dne 29. 10. 2024, odst. 23)

39. V dalším řízení správní orgány vyjdou z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU (ČR) ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ujasní si obsah pojmu skutečná péče a ve vztahu k vyloženému pojmu zhodnotí skutkové okolnosti případu žalobce. Ty zjistí na základě řádné provedení dokazování. Provedení výsledku žalobce a jeho rodinných příslušníků je vhodným důkazem ke zjištění konkrétních okolností, které žalobce dostatečně určitě označil.

Náklady řízení

40. Žalobce měl ve věci plný procesní úspěch. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ze strany neúspěšné žalované (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Ta se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání) a paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý výše uvedený úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Částka náhrady se zvyšuje o 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 12 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. října 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce